

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 147/2025-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-16C/24/2018 (predtým Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/24/2018) takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 147/2025-22 z 11. marca 2025 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľov, doručенú ústavnému súdu 11. februára 2025, ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) po právoplatnosti nálezu č. k. III. ÚS 483/2022-30 z 10. novembra 2022, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-16C/24/2018 (pôvodne vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16C/24/2018). Zároveň navrhujú, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal každému zo sťažovateľov primerané finančné zadosťučinenie 12 000 eur a náhradu trov konania.

2. Ústavný súd už vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 26/2022-30 z 27. januára 2022 posudzoval postup v tom čase okresného súdu v napadnutom konaní od doručenia žaloby okresnému súdu 9. novembra 2018 do času doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu 5. novembra 2021 (napadnuté konanie trvalo 3 roky a 3 mesiace) a dospel k záveru, že je potrebné ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2.1. Sťažovatelia sa následne opätovne 2. augusta 2022 obrátili na ústavný súd s ďalšou ústavnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol ústavný súd tak, že nálezom č. k. III. ÚS 483/2022-30 z 10. novembra 2022 (ktorý nadobudol právoplatnosť 25. novembra 2022) nevyhovel ich sťažnosti, ktorou sa domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2.2. Tretiu ústavnú sťažnosť sťažovateľov zo 17. apríla 2023, ktorou sa okrem iného domáhali preskúmania predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu v merite veci, ústavný súd 10. mája 2023 odmietol sčasti z dôvodu jej neprípustnosti a sčasti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (II. ÚS 234/2023).

2.3. Naposledy ústavný súd rozhodoval o štvrtej ústavnej sťažnosti sťažovateľov a posudzoval dĺžku napadnutého konania mestského súdu od 25. novembra 2022, keď nadobudol právoplatnosť nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 483/2022-30 z 10. novembra 2022, do času podania ústavnej sťažnosti 9. septembra 2024, a nezistil, že by počas neho mestský súd konal spôsobom porušujúcim práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty. Vzhľadom na tento záver odmietol sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti uznesením č. k. IV. ÚS 454/2024 z 24. septembra 2024.

3. Z aktuálnej ústavnej sťažnosti, jej príloh a už citovaných rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že sťažovatelia si žalobou podanou na okresnom súde 7. augusta 2018 uplatnili nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. Po vzájomnom doručovaní žaloby a vyjadrení 12. februára 2019 doručili okresnému súdu návrh na prerušenie konania. Vo februári 2019 oznámili vstup do konania intervenienti na strane žalovaného.

4. Priebeh pojednávania v rokoch 2020 a 2021 bol poznačený odročovaním pre pandémiu a žiadosti strán. Sťažovatelia následne žiadali aj o odročenie pojednávania nariadeného na február 2022 a v marci 2022 doručili súdu opätovný návrh na prerušenie konania. Okresný súd napokon konanie prerušil uznesením z 26. apríla 2022 (potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 107/2022-1586 z 30. januára 2023) do právoplatného skončenia konania vedeného pred Súdny dvorom Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) k prejudiciálnym otázkam, ktoré boli predložené v obdobnom prípade Okresným súdom Prešov v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 32 C 18/2018.

5. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora vo veci C-283/22 zo 16. novembra 2023 a po prechode výkonu súdnictva mestský súd uznesením z 24. novembra 2023 rozhodol o pokračovaní v napadnutom konaní. Po doručení vyjadrení k veci a návrhov na doplnenie dokazovania nariadil termín pojednávania na 2. október 2024, na ktorom vyhlásil medzitýmny rozsudok, ktorým určil, že základ nároku sťažovateľov voči žalovanému na náhradu nemajetkovej ujmy je daný. Proti tomuto rozsudku žalovaný podal 14. novembra 2024 odvolanie, ku ktorému sa sťažovatelia

vyjadrili 4. decembra 2024. Spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní 12. februára 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia v prvom rade namietajú neprimeranú dĺžku napadnutého konania trvajúceho od podania žaloby 6. augusta 2018 už šesť a pol roka, ktoré nebolo ukončené ani dva roky a tri mesiace od vydania nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 483/2022-30 z 10. novembra 2022. Mestský súd do podania ústavnej sťažnosti právoplatne nerozhodol o merite veci, o nároku ani o výške náhrady trov konania. Po vydaní (neprávoplatného) medzitýmneho rozsudku nebolo ani ukončené dokazovanie týkajúce sa výšky nemajetkovej ujmy. Ani prípadná právna či faktická zložitosť veci neospravedlňuje podľa sťažovateľov neefektívny postup ani neprimeranú dĺžku konania na jedinej súdnej inštancii. Ich správanie k dĺžke napadnutého konania neprispelo. V súvislosti so samotným postupom mestského súdu zdôrazňujú jeho neefektívny postup spočívajúci vo vydaní „iba“ medzitýmneho rozsudku, ako aj postup pri prerušení konania. Do pozornosti dávajú aj predmet sporu a jeho význam. Napriek prioritnému predmetu konania (náhrada škody vzniknutá úmrtím člena rodiny), ktoré spôsobuje sťažovateľom citovú ujmu a vyžaduje si mimoriadnu starostlivosť (II. ÚS 562/2012), v ňom mestský súd nepostupuje urýchlene ani efektívne.

7. Aplikáciu charty sťažovatelia odôvodňujú aplikáciou montrealského Dohovoru o zjednotení niektorých pravidiel pri medzinárodnej leteckej doprave v prerokúvanej veci.

8. Mestský súd podľa sťažovateľov porušuje ich základné právo vlastniť majetok, keďže napriek skutočnosti, že základ nároku je daný (teda existuje legitímna prejudikovaná pohľadávka voči žalovanému), nemôžu slobodne nakladať a vlastniť ich majetok, ktorý im bude patriť. Zároveň sa s predlžujúcim konaním zvyšuje aj odmena ich právneho zástupcu.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

9. Predsedníčka mestského súdu je toho názoru, že ten konal po rozhodnutí o pokračovaní v napadnutom konaní plynule. Po doručení podaní sťažovateľov (13. december 2024, 19. januára 2024 a 2. február 2024) ich zaslal na vyjadrenie žalovanému a intervenientom, vyžiadal si od Okresného súdu Prešov sťažovateľmi navrhované rozsudky, uznesením z 13. augusta 2024 uložil sťažovateľom zaplatiť preddavok na trovy dôkazu (výsluch svedka), následne zamietol sťažnosť sťažovateľov proti tomuto uzneseniu a na pojednávaní konanom 2. októbra 2024 vyhlásil medzitýmny rozsudok. V pripojenom stanovisku zákonného sudcu rezonuje argument o skutkovej a právnej zložitosti veci, ktorým zároveň zdôvodňuje postup spočívajúci vo vydaní medzitýmneho rozsudku. Po tom, čo krajský súd ustáli, z akého právneho predpisu vyplýva nárok sťažovateľov, bude stanovená výška nároku.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru:

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021)] je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

13. Reflektujúc skutočnosť, že ústavný súd uvedené kritériá zohľadnil a podrobne analyzoval už pri svojom rozhodovaní o predchádzajúcich ústavných sťažnostiach sťažovateľov, v ktorých namietali prietahy v napadnutom konaní, najmä o v poradí druhej ústavnej sťažnosti, o ktorej rozhodol nálezom (III. ÚS 483/2022, body 11 až 15, k prerušeniu konania pozri aj II. ÚS 234/2023 bod 15 a IV. ÚS 454/2024 bod 14), pristúpil k zhodnoteniu priebehu napadnutého konania po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 483/2022 z 10. novembra 2022 (ktorý nadobudol právoplatnosť 25. novembra 2022). Vychádzajúc z petitu tejto v poradí piatej ústavnej sťažnosti sťažovateľov, ktorým je ústavný súd viazaný, aj sťažovatelia namietajú postup mestského súdu v napadnutom konaní od právoplatnosti citovaného nálezú.

14. Pri hodnotení namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nálezú ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovatelia namietali porušenie predmetných práv postupom mestského súdu v napadnutom konaní po právoplatnosti uvedeného nálezú aj ústavnou sťažnosťou zo 17. apríla 2023, ktorú ústavný súd odmietol uznesením č. k. II. ÚS 234/2023-22 z 10. mája 2023, a ústavnou sťažnosťou z 9. septembra 2024, ktorú ústavný súd odmietol uznesením č. k. IV. ÚS 454/2024-22 z 24. septembra 2024.

15. Od právoplatnosti nálezú 25. marca 2022 do 24. novembra 2023 bolo napadnuté konanie prerušené a pokiaľ ide o postup mestského súdu, ktorý nasledoval po rozhodnutí o pokračovaní

v konaní, ústavný súd odkazuje na bod 14 uznesenia sp. zn. IV. ÚS 454/2024 z 24. septembra 2024 a dodáva, že po jeho vydaní mestský súd na pojednávaní konanom 2. októbra 2024 vyhlásil medzitýmny rozsudok, proti ktorému podali žalovaný a intervenienti odvolanie a spis bol 12. februára 2025 zaslaný krajskému súdu. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že mestskému súdu nemožno vyčítať nečinnosť.

16. Ústavný súd v prípade odmietnutia sťažnosti na prietahy v konaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti konštantne uvádza, že „ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval prekročenie akceptovateľnej štandardnej dĺžky konania, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľom, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložili ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť“ (porov. II. ÚS 654/2024). Zároveň zotrváva na svojej rozhodovacej praxi, podľa ktorej nie je zmyslom ústavnoprávnej ochrany v prípadoch, v ktorých už bolo deklarované porušenie referenčných noriem vo vzťahu k včasnosti ochrany jednotlivca a bol nariadený príkaz konať, produkovať ďalšie nálezy. Nové konanie pred ústavným súdom podľa referenčných noriem musí zohľadňovať už poskytnutú ochranu skorším nálezom a koncentrovať posúdenie intenzity zásahu do práv sťažovateľa na obdobie po takomto náleze (porov. II. ÚS 417/2022, III. ÚS 54/2022, II. ÚS 191/2022).

17. V prerokúvanej veci bolo o v poradí druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľov rozhodnuté nálezom, no nebolo jej vyhovené, sťažovateľom teda nebola skorším nálezom poskytnutá ochrana, keďže ústavný súd dospel k záveru, že hoci postup okresného súdu nebol celkom bez prietahov, nemožno v ňom s prihliadnutím na faktickú a právnu zložitost' veci, objektívne prekážky v postupe okresného súdu a prerušenie konania v súlade s vôľou sťažovateľov vzhľadnúť neodôvodnenú nečinnosť, nehospodárnosť, neefektívnosť či neprimeranú dĺžku dosahujúcu intenzitu porušenia základného práva sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietahov (porov. III. ÚS 483/2022, bod 17).

18. Ústavný súd pristúpil k posúdeniu, či predchádzajúci záver o nedostatočnej intenzite zásahu do práv sťažovateľov obstojí aj dva a pol roka po vydaní citovaného nálezu aj po zohľadnení jeho celkovej dĺžky.

19. Napadnuté konanie trvalo do podania ústavnej sťažnosti šesť a pol roka na jednom stupni. V tejto súvislosti ústavný súd zohľadňuje jeho prerušenie od 26. apríla 2022 do 24. novembra 2023 (rok a sedem mesiacov). Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa nečinnosť súdu v dôsledku existencie odôvodnenej prekážky jeho postupu, ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (IV. ÚS 454/2024, bod 14). Posudzované obdobie tak predstavuje takmer päť rokov. Ústavný súd spravidla nepovažuje v civilných veciach dĺžku súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci za rozpornú s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (porov. m. m. I. ÚS 544/2024). Napadnuté konanie predstavuje takmer dvojnásobok tejto ústavne prijateľnej doby. V rozhodovacej činnosti ústavného súdu sa možno stretnúť s nálezmi vyslovujúcimi porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom súdov v civilných konaniach trvajúcich päť rokov na jednom stupni (napr. II. ÚS 520/2024, II. ÚS 307/2023, III. ÚS 540/2023), v ktorých však neidentifikoval prvok faktickej či právnej zložitosti veci.

20. Obdobne ako už bolo uvedené, aj v zmysle judikatúry ESĽP celkové trvanie konania na jednom stupni súdnictva do dvoch rokov v bežných (nie zložitých) prípadoch sa vo všeobecnosti považuje

za primerané. Ak konanie trvá viac ako dva roky, ESLP pristupuje k dôkladnému preskúmaniu veci, na zistenie prítomnosti objektívnych dôvodov (ako je napríklad zložitosť prípadu) a zároveň na zistenie či vnútroštátne orgány v napadnutom konaní preukázali náležitú starostlivosť. V prípadoch vyznačujúcich sa zložitosťou môže ESLP akceptovať aj dlhší čas, ale venuje osobitnú pozornosť prípadným obdobiam nečinnosti vnútroštátneho orgánu, ktoré sú zjavne neprimerané. Dlhší prípustný čas však zriedkavo presahuje päť rokov a takmer nikdy nie viac ako osem rokov celkového trvania. Jedinými prípadmi, v ktorých ESLP nezistil porušenie napriek zjavne neprimeranej dĺžke konania, boli tie, v ktorých bolo hlavným faktorom správanie sťažovateľa [porov. Length of court proceedings in the member states of the Council of Europe based on the case law of the European Court of Human Rights, CEPEJ(2018)26, v znení prijatom na 31. plenárnom zasadnutí CEPEJ (Štrasburg), 3. a 4. decembra 2018, s. 5].

21. Dôvody na konštatovanie porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru (rovnako aj čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny) musia byť „dostatočne závažné“, pričom musí dôjsť k prekročeniu určitej „povolennej hranice“ v rámci jedného kritéria alebo v prípade relatívne menej závažných prietáhov v rámci všetkých kritérií spoločne.

22. V zmysle uvedeného možno dĺžku napadnutého konania vyznačujúceho sa faktickou a právnou zložitosťou na jedinom stupni súdnictva v trvaní piatich rokov považovať za hraničnú v zmysle judikatúry ESLP. Pri súčasnej absencii neprimeraných období nečinnosti mestského súdu a zároveň s prihliadnutím na procesnú aktivitu sťažovateľov ústavný súd nedospel k záveru o porušení ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny ani práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období po právoplatnosti predchádzajúceho nálezu, a to ani s prihliadnutím na jeho celkovú dĺžku. Preto ich ústavnej sťažnosti v tejto časti nebolo vyhovené.

IV.2. K aplikovateľnosti čl. 47 charty v konkrétnych okolnostiach veci:

23. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členskými štátmi výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora z 30. 6. 2016 vo veci C-205/2015, pozri aj II. ÚS 45/2017).

24. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 charty konštatuje, že v čase prerokovania ústavnej sťažnosti je zrejmé, že s odkazom na závery rozsudku Súdneho dvora zo 16. novembra 2023 vo veci sp. zn. C-283/22 sa na vec sťažovateľov aplikuje výlučne vnútroštátne právo. Preto ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovelo.

IV.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru:

25. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže byť porušené v dôsledku existencie zbytočných prietáhov v konaní orgánu verejnej moci len za kumulatívneho splnenia podmienok, že (i) v napadnutom konaní ústavný súd zistí a vo svojom rozhodnutí vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, k čomu v prerokovanej veci nedošlo, a (ii) intenzita zbytočných prietáhov vo svojej podstate znamená

úplne zmarenie možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ktorých ochrany sa domáha (porov. I. ÚS 358/2024), čo sa prednostne predpokladá v niekoľkoročnom, spravidla desiatky rokov trvajúcim konaní, čo však nie je prípad sťažovateľov. Preto ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel.

IV.4. K namietanému porušeniu práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu):

26. O prípadnom porušení označených práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti postupu všeobecného súdu v napadnutom konaní s predmetom jeho rozhodovania, ktorým je majetkové právo. Pretože ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti v rozsahu namietaného porušenia procesných práv sťažovateľov, nevyhovel ich ústavnej sťažnosti ani v tejto časti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. apríla 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu